

Cội Nguồn Của Một Người Mỹ

Tôi là DV (một cái tên Mỹ được viết tắt xin không nói ra) tôi lớn lên ở Việt Nam ,Nơi đó Mẹ của tôi đã sinh ra tôi ,nuôi tôi khôn lớn. Từ nhỏ tôi đã được biết thế nào là sự khổ đau của mẹ ,đã được biết thế nào là nỗi vất vả ,gian truân để vượt qua được những năm cơ hàn của cả gia đình tôi trên vùng kinh tế mới . Đã được biết thế nào là sự khinh rẻ của người đời khi nhìn những đứa trẻ lai như tôi.... Nhưng tôi vẫn cứ lớn lên ,vẫn cứ là tình yêu của mẹ ,của mọi người trong gia đình .

Tôi là con út nên Mẹ yêu tôi lắm . Còn tôi vừa đi học vừa lo giúp mẹ những việc có thể giúp mẹ . Nhưng dĩ nhiên tôi cũng làm mẹ đau lòng không kém những gì tôi đã làm cho mẹ . Gia đình tôi nghèo lắm ,luôn luôn cơm không đủ ăn , áo không đủ mặc .tôi lại không thể mặc những cái áo mà anh tôi để lại vì tôi lớn nhanh hơn cả bạn bè cùng lứa tuổi ,nên mẹ dành may riêng cho tôi những cái áo của tôi , đó là điều tôi rất thương mẹ ,vì như vậy càng làm mẹ thêm vất vả vì tôi .

Quê tôi ở Biên Hòa (thuộc tỉnh Đồng Nai bây giờ) cách thành phố Sài Gòn có 30 km thôi ,nhưng tôi chưa hề được lên thành phố ,vì nhà tôi nghèo lắm ,vì tôi và gia đình phải sống ở vùng kinh tế mới ,tôi không có điều kiện để

được vui chơi như mọi đứa trẻ khác ,Tôi rất mong có một ngày tôi sẽ đến thăm Sài Gòn ,nhưng ngày đó chưa tới .

Năm 20 tuổi mẹ tôi quyết định tìm lại người cha cho tôi ,để tôi có được cơ hội vươn lên với xã hội . (vì khi tôi vừa lọt lòng thì cha tôi được lệnh về nước ,hết hạn nghĩa vụ của người công dân Mỹ) Mẹ tôi đã nhờ nhiều người tìm kiếm cha tôi theo tên tuổi và số lính . Người ta đã tìm thấy cha của tôi ,nhưng tìm thấy trên tấm bia mộ ,vì cha tôi đã qua đời cách đó hai năm . Thế là tôi hết hy vọng gặp mặt cha ,hết hy vọng một cơ hội vươn lên Nhưng Mẹ tôi rất thương tôi ,mẹ không muốn tôi cứ mãi bị mòn mỏi vì sự kỳ thị của mọi người ,mòn mỏi vì không có lối thoát trên vùng đất này ,mẹ muốn tôi đổi đời (vì tôi là con của mẹ mà)

Mẹ vẫn tìm mọi cách để cho tôi về được nơi cha tôi sinh ra (vì chỉ nơi đó tôi mới thực sự là tôi thôi ,vì nơi đó tôi là một người Mỹ ,như mọi người Mỹ khác)Trong khi đó tôi buồn ,chẳng biết phải làm sao với chính mình ,tôi uống cho thật say xua ,đập phá mọi thứ cho thỏa thích ,tự đánh vào mình khi cơn giận đã lên đến tột đỉnh ... để rồi ...sau khi hết cơn thịnh nộ với đời ,hết buồn ,hết giận lại chạy về bên mẹ ,cầu cứu mẹ ,van xin mẹ tha lỗi cho tôi (con yêu mẹ biết nhường nào mẹ ơi ... và con đã có lỗi rất nhiều với mẹ)

Sức tôi mạnh lắm vì tôi đã là một chàng trai 20 tuổi ,đã giúp đỡ được mẹ khá nhiều ,nhưng vẫn chẳng thể nào nguôi được lòng ham muốn vươn lên nữa ,tôi không cam tâm khi thấy mình không làm được điều gì đó cho tương lai ,cho mẹ của tôi .

Tôi đã đi qua Mỹ theo diện con lai . (mẹ của tôi đã làm cho tôi tất cả để tôi được về với quê hương của tôi ,nơi mà tôi không hề biết đến từ lúc ra đời cho đến 20 năm sau) nhưng đó vẫn là quê hương của người cha đã sinh ra tôi ,và đó là nơi người ta nhìn tôi cũng bình thường như mọi người Mỹ khác .

Vậy nhưng... người ta đã quăng chúng tôi ra đường sau khi họ đưa những đứa con lai về Tổ Quốc của nó ... người ta chẳng coi chúng tôi ra gì cả ,chỉ là thứ rác rưởi của xã hội ,không nơi nương tựa ,không một tiếng Mỹ có được khi thốt ra lời cầu xin mọi người hãy cho tôi một công việc để kiếm sống . Cho nên những đứa con lai như tôi đã trở thành những kẻ bất hảo trong xã hội ,trở thành tệ nạn, thành gánh nặng cho xã hội cho cộng đồng nơi họ quăng chúng tôi đến nước Mỹ này .

Lúc đầu tôi rất lo sợ ,rất nản chí ,rất bế tắc ... nhưng rồi những điều đó từ từ qua đi ,khi hằng đêm nằm thao thức nhớ mẹ của tôi ,những lời mẹ khuyên tôi trước khi ra đi ,tôi ghi nhớ mãi trong lòng .hai mươi năm mẹ nuôi tôi khôn lớn thành người ,tôi không thể làm mẹ tôi buồn khi biết tôi chẳng thành người . Khi mong muốn tôi có được một tương lai nơi quê hương xứ sở mới (nước Mỹ xa lạ) Tôi đã quyết tâm làm lại cho mình tất cả .dù phải trả giá đắt thế nào tôi cũng phải trở thành người mà mẹ mong đợi ở tôi .

Bây giờ tôi đã có 3 đứa con , mức thu nhập của tôi bằng hai người khác cộng lại (nước mỹ không phải chu cấp cho các con của tôi ,vì tôi tự lo được cho tụi nhỏ ,các con của tôi rất ngoan ngoãn ,học giỏi) tôi có một căn nhà chưa gọi là khang trang lắm ,nhưng là nhà do tôi gầy dựng lên bằng công sức của mình. Mười sáu năm sống bên đất Mỹ ,đã hai lần tôi về với mẹ ,thăm lại quê hương của tôi ,Đó mới chính là nơi tôi đã học làm người ,đó là nơi mẹ của tôi đã cho tôi tất cả . Mỗi khi có điều gì phiền muộn tôi đều nhớ đến mẹ ,nói với mẹ ,cầu xin mẹ che chở cho tôi như thời còn thơ ấu . Tôi yêu quê hương Việt Nam của mẹ ,của tôi .vì đó mới chính là nguồn cội cho tôi khôn lớn thành người

Nguồn: vnthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 2 tháng 11 năm 2005